

som den højtærede Landbrugsminister i dette Spørgsmaal har truffet, i fremtrædende Grad ser sig berøvet deres hidtidige økonomiske Basis.

Jeg skal ikke komme ind paa hele denne Udtørringssag, der begyndte med den Koncession, som i 1864 blev givet det engelske Selskab The Stadil Fjord Reclamation Company limited til Inddæmning og Udtørring af Fjorden paa Vilkaar, som nærmere fastsattes af en Landvæsenskommission. Det Arbejde, som Selskabet paatog sig, blev aldrig fuldført, saaledes som det var Betingelsen ved Tildelingen af Koncessionen. Denne gik senere over til det store Firma Pontoppidan i Hamborg, og for Tiden indehaves Koncessionen med Rettigheder og Pligter af Hr. Entreprenør Augustinus Nielsen i Rindom ved Ringkøbing. I hele denne Periode siden 1864 har der ikke været lagt Hindringer i Vejen for Fiskeriet i Fjorden, der betragtedes som Saltvand, og om end der gennem hele Perioden jævnligen har været ikke ringe Uro blandt Lodsejerne som Følge af, at de indgaaede Forpligtelser ikke blev opfyldt af Koncessionsindehaveren, og Lodsjerne derved fik Ulemper ifølge det paa-begyndte Udtørringsarbejde, uden at For-delene var kendelige, har dog denne Utilfredshed først nu bredt sig, og efter min Mening med Rette, til Fiskerbefolkningen. Det er først, efter at den nuværende Koncessionsindehaver har overtaget disse Rettigheder og Pligter, at man søger at hindre Fiskerne i Udøvelse af deres Erhverv og paakalder den højtærede Landbrugsministers Bistand hertil, som man ogsaa øjeblikkelig opnaar, hvorved det maa siges at være fastslaaet, at de Bevillinger, der knytter sig til Koncessionen, fremtidig fuldt ud staaer ved Magt, skønt Betingelserne for Udøvelsen af Bevillingerne i Virkeligheden ikke er overholdt, idet jo langt fra hele det Areal, der var forudsat tørlagt, virkelig er blevet tørlagt.

Den 13. Juli 1921 blev der nedlagt Forbud mod Fiskeri i Fjorden. Dette Forbud blev stadfæstet ved Ringkøbing Købstad og Ulvborg-Hind Herreders Rets Dom af September samme Aar for den Del af Fjorden, der ligger ud for Hr. Augustinus Niensens Ejendom. Hertil sluttede Landsretten sig ved Dom af September samme Aar. Fiskerne erhvervede nu Justitsministeriets Tilladelse til, at Sagen kunde indankes for Højesteret, og den 29. April 1924 afsagde Højesteret en Dom, i hvilken det siges — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at citere ganske kort et enkelt Afsnit af Dommen: „Efter det

oplyste maa det anses, at de her under Sagen omhandlede Dele af Vester-Stadil-fjord, de tre saakaldte Dyb med deres Til- og Afløb, uanset at Vandet i dem ikke var saltholdigt, var undergivne Reglerne om Saltvandsfiskeri, da den nyere Lovgivning om Ferskvandsfiskeri tog sin Begyndelse med Lov 5. April 1888 § 49 og følgende Paragraffer, og der foreligger intet om, at der senere deri er sket Forandring, idet navnlig Landbrugsministeriet ikke har benyttet den det ved den nu gældende Lov Nr. 317 af 2. Juli 1917 § 1 givne Bemyndigelse til at gøre Bestemmelserne om Ferskvandsfiskeri anvendelige paa disse Vande. Som Følge heraf vil Appellanterne overensstemmende med deres Paastand være at frifinde, og de den 13. Juli 1921 nedlagte Forbud være at ophæve.“

Hermed var altsaa Fiskernes Ret anerkendt, men med en Motivering, som gjorde det muligt for den højtærede Landbrugsminister at gribe ind og tilintetgøre denne Ret. Nu henvender Koncessionshaveren sig nemlig til Ministeriet med Anmodning om, at man vil gøre Bestemmelserne i Ferskvandsfiskerilovens § 1 anvendelige paa de Vande, her er Tale om, de ikke trolagte Dele af Vest-Stadil Fjord. Han henviser til, at Ministeriet i 1915 i en Skrivelse til Ringkøbing Amt har udtalt, at Ministeren maa formene, at Bestemmelserne i Ferskvandsfiskeriloven af 1907 er anvendelige paa Vest-Stadil Fjord, og beder nu altsaa om, at de maa blive bragt til Anvendelse.

Landbrugsministeren er øjeblikkelig følgagtig uden Hensyn til, at der er sket en Ændring paa dette Punkt, som maatte give ham al Anledning til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. I Ferskvandsfiskeriloven af 1907 siges der nemlig i § 1 følgende: „I Tvivlstilfælde afgør Landbrugsministeren, om de i denne Lov indeholdte Bestemmelser er anvendelige paa et Vand eller ej“. Men i den sidst vedtagne Ferskvandsfiskerilovs § 1 er denne Bestemmelse nærmere udviklet og udformet og lyder som følger: „Landbrugsministeren skal være bemyndiget til under denne Lov at inddrage saadanne Dele af Søterritoriet, som ved deres naturlige Beliggenhed, ved Tilsanding, Kunst eller paa anden Maade efter Landbrugsministerens Skøn enten er af en saadan Beskaffenhed, at deres Inddragning under denne Lov vil skabe bedre Betingelser for et i væsentlig Grad øget Udbytte af Fiskeriet, eller allerede er gaaet over til at være ferske Vande med i alt væsentligt en Bestand af Ferskvandsfisk“.

At nu den første Del af dette Alter-